

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

กุญแจเปิดโลกธาตุ

โรงพยาบาลน้ำหนาวอยู่ลึก ๆ เข้าไปในเขาเลย เคยไปส่งอาหารบ่อย ๆ ค่อนข้างจะประจำเดือน อยู่ลึกเข้าไป ไปนี้ทางจากชุมแพตัดเข้าไป เลี้ยวเข้าไปทางขวาทางด้านทิศเหนือดูเหมือน ๒๐ กิโลเมตร แล้วขึ้นเขา ๆ ตลอดเข้าไปข้างใน อันนี้เราก็เห็นใจเป็นพิเศษอยู่ เป็นแต่ว่าคนใช้ไม่ค่อยมากเท่าไร รวมแล้ววันหนึ่งประมาณสักร้อย หรือ ๗๐-๘๐ เขาบอก ที่อื่น ๆ เป็นร้อย ๆ นะ สามร้อยก็มี สามร้อยกว่าก็มี เช่น อากาศอำนวย และที่เป็นย่านชุมนุมชน อันนี้มันอยู่ในเขา เราไปส่งค่อนข้างจะเดือนละหน บางทีก็เดือนกว่าบ้าง เดือนกับ ๔ วัน ๕ วันบ้าง ๙ วัน ๑๐ วันบ้างไป กับน้ำหนาวที่ทางผ่านไปหล่มสัก อันนี้ประจำมาตั้งแต่เราไปสร้างตึกให้โรงพยาบาลหล่มสัก

เราผ่านไปผ่านมาดูในด้าน ๒ ด้านนี้ ด้านตรวจรักษาป่าไม้อะไร ๆ ทางด้านโน้น ด้านนี้ เขตไปทางหล่มสัก กับเขตมาทางน้ำหนาว มี ๒ เขต อันนี้ก็ประจำ รู้สึกจะเป็นเดือนละหน เดือนกว่าก็มี แต่ค่อนข้างจะเดือนละครั้ง ๆ นี่ก็สงสาร เขาก็รักษาสมบัติของแผ่นดิน ถ้าไม่มีใครรักษานี้แหลกหมด นั่นฟังซินะ ไม่ว่าสัตว์ป่า ไม่ว่าต้นไม้ชนิดต่าง ๆ ที่เรียกว่าเป็นทรัพยากรของชาติ ถ้าไม่มีผู้รักษาก็แหลกหมด นั่นซิพิจารณาซิ เขารักษาในนามของชาติ เราถึงได้เห็นใจอุตสาหะพยายามช่วยตลอดนะ

เมื่อเห็นเจ้าหน้าที่อย่างนี้มันจะเป็นอีกอย่างหนึ่งนะ กับเห็นคนธรรมดาต่างกันนะ เห็นเจ้าหน้าที่มันต่างกัน ต่างกันกับคนธรรมดา เขาก็ระมัดระวังไม่กล้าทำอย่างออกหน้าออกตา ทำก็เป็นแบบขโมยลี้ ๆ ลับ ๆ ไปเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่เปิดเผย เมื่อมีผู้เข้มงวดกวดขันมีคนรักษาอยู่นั้น ถ้าไม่มีนั้นก็แหลก ในป่าในภูเขาเมืองไทยเราจะไม่มียะไรเหลือเลยนะสมบัติของชาติ ให้เป็นเครื่องประดับชาติไทยของเรา คือ ภูเขา กับต้นไม้ชุ่มเย็นนี้ จะมีแต่ภูเขาโล้น ๆ นี่ก็เพราะมีเจ้าหน้าที่รักษาอยู่เป็นแห่ง ๆ เราคิดไปหมดเหล่านี้แหละนอกจากไม่มาพูด เมื่อมันสัมผัสเราก็พูดออกมา เรื่องความรู้อันรู้อยู่นี้จะว่าไง

นี่เราก็เอาไปส่งให้เป็นประจำ ๒ ด้านนี้เป็นประจำมาตั้งแต่โน้นละ ตั้งแต่เราผ่านไปผ่านมาไปดูเขาสร้างตึกโรงพยาบาลหล่มสัก ตอนที่เราไปนั้นก็ยังไม่ได้อะไรนัก ผ่านไปผ่านมา เป็นแต่เพียงว่าให้คนรถชื่อของเขา ชื่อแบบนั้นแหละ คือชื่อได้อย่างมากก็เอาสักชิ้นหนึ่ง ให้เขาเป็นร้อย ๆ ไปเลย ผ่านไปผ่านมาสังเกตตลอดจะว่าไง อ้อ นี่ลำบากลำบากนอมากมาย อยู่ในเขาในป่า จะไปที่ไหนก็ไปไม่ได้หน้าที่บังคับ จะไป

เหมือนคนทั่ว ๆ ไปก็ไม่ได้ คิด...เรา หลังจากนั้นมาก็สังเคราะห์เลย เป็นประจำมา ตั้งแต่โน้นจนกระทั่งบัดนี้

ธรรมดาเขาไม่รู้เรานะ เขารู้เราตอนเราออกสนามขึ้นเวที เขาดูโทรทัศน์ โอ๊ย หลวงตาองค์นี้เอง มาส่งของตั้งแต่เมื่อไร ๆ ก็เราก็ไม่เคยพูดกับใคร ลงรถก็ไม่ค่อยลง เสียด้วย เพราะไปให้ด้วยความเมตตา ให้คนชนของลงรถ ๆ เสร็จแล้วก็ผ่าน ไปดำนนั้นเสร็จแล้วก็ย้อนกลับ หรือเราจะไปหล่มสักเราก็ไปเลย เขาก็ไม่รู้เรา เพราะเราไม่เคยสนใจว่าชื่อว่าเสียงอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่เคยสนใจเขาจึงไม่รู้ เขารู้เราตอนนี่ละ ตอนออกสนามขึ้นเวที ดูโทรทัศน์ละซี เขาเลยว้า โอ๊ย หลวงตาองค์นี้เองไม่ใช่ใคร ก็อย่างนั้นละ

ก็เราไม่มีอะไรกับใครเลยนี่ สามแดนโลกธาตุเราพูดจริง ๆ เราไม่มีอะไรกับใคร เพราะฉะนั้นเราถึงพูดได้เต็มอรรถเต็มธรรมทุกอย่าง ที่เราพูดเหล่านั้นเป็นธรรมทั้งนั้นนะ ที่เราพูดออกไปเหล่านั้นจะนอกบัญญัติในบัญญัติ ดังโลกถึงขยะมันปักปิ่นเขตแดนเอาไว้ สมมุติอย่างนั้น สมมุติอย่างนี้ มีแต่กิเลสหลอกสัตว์โลกให้หลงตาม ธรรมไม่หลอก ใส่ป๊วะเข้าไป ๆ เลย เขาว่าหลวงตาองค์นี้ เดี่ยวเทศน์อย่างนี้ เดี่ยวเทศน์อย่างนี้ พวกบ้ามันอยู่ในถึงขยะ มันไม่เห็นโทษของถึงขยะบ้าง ธรรมะเป็นน้ำสะอาดมาชะล้างหัวมัน มันตื่นบ้าอะไรอยากว่างั้น

นี่ละพุทธศาสนาของเรา เมื่อมีผู้ปฏิบัติตามผลจะสม่าเสมอมาเรื่อย เช่นเดียวกับกิเลสที่ผลสม่าเสมอและรุนแรงเป็นระยะ ๆ กันไป ที่จะอ่อนมีน้อยมากนะกิเลส ธรรมะนี้มีมากเรื่องอ่อน อ่อนแทบไม่ปรากฏเลย เพราะไม่มีใครรื้อฟื้นขึ้นมาปฏิบัติ ขนตั้งแต่ความทุกข์ความเดือดร้อนจากบาปจากกรรมที่ตนสร้างเองมาเผาตัวเอง อันนี้มีเต็มเกลื่อนโลกธาตุ ฝั่งแห่งธรรมนี้มีน้อยมาก บางทีก็เป็นฝั่งอยู่เฉย ๆ ไม่มีใครมาเกี่ยวข้อง โดดลงนรกอเวจี ๆ ตามฝั่งของกิเลสไปหมดเลย ถ้าพูดเป็นฝั่ง คือความเสมอภาคเสมอกันมาตลอด ฝั่งธรรมก็ให้ผลเสมอภาค ทางโลกทางกิเลสก็ให้ผลเสมอภาค ไม่มีคำว่าลดหย่อนผ่อนผัน แล้วแต่มีผู้ทำมากน้อยเพียงไร ผลจะปรากฏอย่างนั้นตลอดมาและตลอดไป

พุทธศาสนาของเรามีผู้ปฏิบัติ ที่แรกพระพุทธเจ้าทรงค้นพบพระองค์แรก ตรัสรู้ขึ้นมาเป็นสยัมภู คำว่าสยัมภู คือทรงชวนชวายเป็น ไม่ไปศึกษาปรารภกับใคร เช่นอย่างไปศึกษากับฤาษีดาบสก็ไม่ใช่ทางเป็นพระพุทธเจ้า พระองค์ก็หลบหนี ๆ ไปเรื่อย เวลาเป็นทางจริง ๆ ก็ทางของพระองค์เอง จึงเรียกว่าสยัมภู ทรงแสวงหาเอง ไปศึกษาจากใคร ๆ ก็ไม่ใช่ทาง ๆ ก็ปล่อย ปล่อยไปเรื่อย เวลาจะใช้ทางก็ทางพระองค์ทรงบำเพ็ญเอง ได้ตรัสรู้ขึ้นมา นี้เรียกว่าสยัมภูในทางเหตุ คือทรงชวนชวายเป็น ไม่ต้องไปเอาความ

รู้วิชามาจากคณะหรือครูบาอาจารย์ลัทธิใดศาสนาใด เป็นขึ้นจากพระพุทธเจ้าล้วน ๆ พอปรากฏเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาเรียกว่า สยัมภู ทรงรู้เองเห็นเองจากการชวนชวายเป็นเอง จึงเรียกว่าสยัมภู

นั่นละพี่น้องทั้งหลายฟังซิ ทรงปรารถนาความเป็นพระพุทธเจ้ามานี้ โอ๊ย กระเสือกกระสนกระวนกระวาย ไม่มีใครจะทุกข์มากกว่าโพธิสัตว์นะ พระโพธิสัตว์นี้ แยกโลกมาตลอด สร้างบารมีก็แยกบริษัทบริวาร สละเป็นสละตายเพื่อบริษัทบริวารมาตลอด ตั้งแต่ทรงบำเพ็ญบารมีอยู่บริษัทบริวารมีมากตลอดมา นี่ก็ช่วยบริษัทบริวารทุกสิ่งทุกอย่างช่วยมา ไม่เห็นแก่พระองค์เลย ตั้งหน้าจะเป็นพระพุทธเจ้า ปรารถนา ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน ก็ทราบแล้วว่านี่คือทางของศาสดา

ก็เหมือนอย่างทางถนนใหญ่เราเห็นไหมละ ทางผู้คนสัญจรไปมา ทางเปิดทาง ไม้ทางหมูทางหมา ทางกระจอนกระแตเขาไม่มีทาง เขาไปของเขาได้สบาย ๆ ไปแต่ลำพังตัวเขา แต่ทางที่จะเอาประชาชนคนหมู่มากไปเดินนี้ เห็นไหมถนนใหญ่ ทำเลนหนึ่งเลนไม่เสร็จ สองเลนสามเลนเข้าไป เห็นไหมละ นี่ทำยากไหม ทางหมูทางเปิดทาง ไม้ก็ไม่ได้ยาก ทางผู้คนสัญจรไปมาอย่างนี้ก็ไม่ยาก แต่ทางคนจำนวนมาก ทางหมูชนที่ จะร่วมเดินไปด้วยกัน ทางสายนี้เพื่อชนหมูชนไปนั่นเอง ก็ต้องทำกว้างขวาง นี่ทางของศาสดาก็ทางรื้อชนสัตว์ทั้งหลายไป ก็ต้องลำบากลำบากอย่างนั้นแหละ

ตอนนั้นพระองค์ก็เรียกว่าเป็นความคาดหมาย เพราะพระองค์ยังไม่ได้เจอด้วยพระทัยของพระองค์เอง ก็ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า เพราะเคยได้ยินได้ฟังได้พบได้เห็นมา เกิดความเชื่อความเลื่อมใส ถึงกับตั้งความปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า เห็นท่านเลิศท่านเลอ ด้วยความเคารพนับถือ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม ไม่ว่าศาสดาองค์ใดเหล่านี้เป็นบริษัทบริวารทั้งนั้น เหมือนมนุษย์เราเป็นบริษัทบริวารของท่าน พวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม เปรตผีประเภทต่าง ๆ ที่ควรจะได้รับส่วนกุศลจากพระองค์ พระองค์ก็รื้อชนทั้งนั้น มากหรือไม่มาก

นี่ก็เห็นพระพุทธเจ้าทั้งหลายท่านดำเนินมา ก็เกิดความอัศจรรย์อยากเป็นพระพุทธเจ้า ปรารถนาขึ้นมา คาดว่าเป็นพระพุทธเจ้าคงจะเป็นอย่างนั้น ๆ ธรรมที่พระพุทธเจ้ามาสอน คือธรรมที่บริสุทธิ์ ธรรมที่เลิศเลอ คงจะเป็นอย่างนั้น ๆ ยังไม่ประจักษ์ในพระทัยเอง มีแต่คงจะหรือเห็นจะเป็นอย่างนั้น ๆ ในส่วนที่ลับคือธรรมแท้ คาดทั้งนั้นแหละ ที่นี้พอมาเดือนหกเพ็ญ ตรัสรู้บังขึ้นมาจากท่านั้น นั่นธรรมแท้แล้วที่นี้ เจอแล้ว เจอประจักษ์พระทัยแล้ว

นั่นละเห็นไหม ตั้งความปรารถนามาก็สองไขยกี่กับ เวลามาเจออย่างจิง ๆ ด้วยพระทัยเองนี้ แทนที่จะว่า เอ้อ ที่นี้สมใจแล้ว เราได้เป็นศาสดาแล้ว จะรื้อชนสัตว์ขึ้นให้

หมดเลย แทนที่จะเป็นอย่างนั้นกลับท้อพระทัย เห็นไหมละ นั่นละธรรมที่เลิศเลอ ขนาดไหน ทั้ง ๆ ที่ปรารถนาจะเอาธรรมเหล่านั้นมาสั่งสอนสัตว์ เมื่อทรงรู้ทรงเห็นแล้ว พอไปรู้เห็นจริง ๆ แล้ว เลยกลับท้อพระทัย

คือธรรมประเภทนั้นถ้าพูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยก็คือว่า ไม่ควรแก่สัตว์โลกที่อยู่ ในส้วมในถ่านในนรกอเวจีอยู่นี้ทุกภพทุกชาติ เกือบกันอยู่ในสามแดนโลกธาตุนี้ อย่าง น้อยพูดย่อมน ๆ ว่าถึงขยะนะ แต่กระจายถึงขยะออกไปนี้ ถึงขยะนี้มีทุกประเภทบรรจุ อยู่ในถึงขยะ ๆ แต่ละถึง ๆ แล้วมันเต็มไปด้วยมูลตรด้วยคุณ เต็มไปด้วยความทุกข์ ความเดือดร้อน เกือบกันอยู่ในโลกธาตุนี้ กับธรรมชาติที่หาความทุกข์ทั้งหลายเหล่านี้ไม่มีเลยเท่าเม็ดหินเม็ดทราย ต่างกันอย่างไบบ้างพิจารณาซิ นั่นละถึงได้ท้อพระทัย โถ เป็นอย่างนี้จะสอนได้ยังไง คือธรรมนี้ก็เลิศขนาดนี้ ไม่ควรแก่การที่จะนำมาสั่งสอนสัตว์ ที่อยู่ในมูตรในคูถ อันนี้เลย นั่นเห็นไหมละ

เวลาเจอเข้าแล้วต่างกันอย่างไบบ้าง ธรรมแท้ที่ทรงพบเห็นด้วยพระองค์เอง กับที่ คาดคะเน แล้วมาเจออย่างจ้ง ๆ กับมาเทียบกับสิ่งทั้งหลายในสามแดนโลกธาตุนี้ เข้า กันไม่ได้ จึงท้อพระทัยจะไม่สั่งสอนสัตว์ นี้ก็มีท้าวมหาพรหมลงมาอาราธนาให้ทรงสั่ง สอนสัตว์โลก อย่างที่ว่า **พुरुหมา จ โลกาธิปติ สหมปติ**

กตอณฺชลี อนุธิวริ อายาจถ

สนฺติธ สตฺตาปฺปรชกฺขชาติกา

เทเสตุ ธมฺมํ อนุกมฺปิมี ปชั

คือขอพระองค์ทรงเมตตาแก่บรรดาสัตว์ทั้งหลาย ท้าวมหาพรหมมาอาราธนาให้ ทรงพระเมตตาสั่งสอนสัตว์ทั้งหลาย ผู้มีมลทินเบาบางยังมีอยู่ ไม่ใช่จะมีตนาสาโหด ไปเสียอย่างเดียว ผู้ที่มีมลทินที่จะพอจุดพอลากได้ยังมีอยู่ พร้อมกับพระองค์ทรงเล็ง ญาณดูสัตว์โลก มันมีตแปดทิศแปดด้าน มองไปที่ไหนมีแต่มีตคือ ๆ จึงได้ทรง พิจารณาว่า มันจะมีตคือทุกสิ่งทุกอย่างเสียจริง ๆ เหนอ จึงได้ทรงเล็ง ความมีตคือมันก็มีแพรวพราว ๆ แทรกอยู่ในนั้นแสงสว่าง แร่ธาตุที่เป็นสารประโยชน์ คือบุคคลที่มี อุปนิสัยปัจจัยควรแก่อรอดแก่ธรรม ยังแทรกอยู่ในโลกมีตคือ ๆ นี้เป็นแห่ง ๆ ไป ไม่ใช่ จะมีตคือเสียทีเดียว ทรงเล็งญาณดู แล้วก็เข้ากันได้กับท้าวมหาพรหมมาอาราธนา จึง ทรงปลงพระทัยสั่งสอนสัตว์โลกมา

นี่เราเทียบถึงเรื่องธรรมนะ ฟังซิ ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า และธรรมอันเลิศ นั้นมากก็ก่ก่ก่ก่ก่ เวลาเจอเข้าแล้วทรงท้อพระทัย ประหนึ่งว่ามันสุดวิสัย ธรรมชาติ นั้นกับอันนี้เข้ากันไม่ได้เลย แต่สิ่งที่แทรกอยู่ในธรรมชาตินี้ที่เข้ากันได้ยังมี มีน้อยมาก ๆ นอกนั้นมีแต่ธรรมชาติที่ยกไม่ขึ้น ๆ ทั้งนั้น นี่ละฟังซิธรรม เลิศขนาดไหน ศาสดาทุก

องค์เป็นอย่างนี้ด้วยกัน ทรงธรรมประเภทนี้ด้วยกัน ทรงเล็งญาณดูสัตว์ สั่งสอนสัตว์ โลกก็อย่างเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่าศาสดามีอำนาจนามากน้อยต่างกัน ในการขน สัตว์โลกขึ้นจากวิภูวนนี้ ได้จำนวนมากน้อยต่างกัน ท่านก็แสดงเอาไว้ นี่ละเป็นของที่ เลิศเลอขนาดไหน ฟังซิ กับพวกถึงขณะนี้ ต่างกันขนาดนั้นนะ

นี่ละธรรมอันนี้ เมื่อมีผู้ปฏิบัติอยู่ พระองค์ทรงแสดงก็คือพาดบันไดไว้ให้เดิน ตามนี้ หรือเปิดทางให้ให้เดินตามนี้ เรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ทางนี้ทาง เดินเพื่อมรรคเพื่อผลโดยสมบูรณ์ ที่ว่า สวากขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้ มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ถูกต้องดีแล้ว ไม่มีผิด ให้ก้าวเดินตามนี้ ทุกข์ยากลำบาก ก็ให้ไปตามนี้ จะผ่านไปไม่ได้ไม่สงสัย สอนไว้แล้ว ที่นี้ผู้ปฏิบัติตาม ๆ ก็รู้เห็นตาม ยกขึ้น เบญจวัคคีย์ทั้งห้าในพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันของเรา

อันนี้พร้อมแล้วนี่ คอยที่จะหลุดพ้น ถ้าเป็นวัฏจักรปากคอกอยู่แล้ว คอยที่จะ ออกจากปากคอก เมื่อมีผู้มาเปิดคอกนี้ก็ผึ้งออกเลย ๆ พอทรงเล็งญาณดู ขึ้นต้นก็ ดาบสทั้งสองที่พระองค์ไปศึกษาธรรมกับพวกนี้อยู่ ก็ว่า โห น่าเสียดาย ตายเสียเมื่อวาน นี้ เล็งญาณดูก็ เอ้อ เบญจวัคคีย์ทั้งห้าพร้อมแล้ว หมุนเข้ามา..สอน นี่ละที่แร่ธาตุต่าง ๆ ที่ฝังจมอยู่ในโลกมีติดบอดมืออย่างนั้นละ แทรก ๆ อยู่ในนั้น จากนั้นก็แสดงให้เห็น

เพราะว่าธรรมอันนี้เป็นธรรมอันสำคัญมาก ในโลกนี้ไม่มีใครรู้ใครเห็นได้ พระ องค์มาแสดง แม้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าที่มุ่งต่ออรรถต่อธรรมอยู่แล้วอย่างเต็มใจ ยังไม่ยอม เชื่อพระพุทธเจ้าในชั้นเริ่มแรก ยังเอาเรื่องพระองค์ทรมานพระองค์ถึงขั้นสลบไสลก็ไม่ได้ตรัสรู้ นั้นมาต้านทานพระพุทธเจ้า ที่นี้เวลามาเสวยพระกระยาหารแล้วก็จะได้ตรัสรู้ อะไร เป็นความปรารถนามากแล้วไปอย่างนั้น ไม่ได้คิดถึงธรรมกับสิ่งเหล่านี้มันต่างกัน การทำนั้นผิดถูกชั่วดีอะไรพวกนั้นก็ไม่นิทราบ เอาอย่างนั้นมาเป็นเครื่องวัดมรรคผลที่ เดียวก็ไม่ได้ซี พระองค์จึงได้ทรงแสดงว่า

บัดนี้เราได้ตรัสรู้แล้ว ๆ พวกนั้นก็ยังไม่ยอมเชื่อ เอาสิ่งที่กล่าวเหล่านี้มาต้านทาน พระพุทธเจ้า พระองค์ก็รับสั่งย้ำเข้าอีกว่า คำประเภทเหล่านี้ ที่ว่าได้ตรัสรู้แล้ว ๆ แต่ ก่อนพวกเธอทั้งหลายติดสอยห้อยตามเรามาเป็นเวลานาน เราเคยพูดให้ฟังไหม เคยได้ ยินไหม บอกไม่เคยได้ยิน ถ้าไม่เคยได้ยินก็ให้ฟังบ้างซิ นั้น ที่นี้ก็ตั้งใจจะฟังละ พระ องค์ก็แสดง เทวเม ภิกฺขเว ชันธมฺมจักกัปปวัตตนสูตร คืออริยสัจ ๔ ทุกข์ อริยสัจจ สมุทัย อริยสัจจ นิโรธ อริยสัจจ มคฺค อริยสัจจ อยู่ในอริยสัจจนี้หมด ชั้นนี้เลยเที่ยว กุญแจเปิดโลกธาตุอยู่ตรงนี้ ชั้นเรื่อย ๆ เลย

แสดงละเอียดลออนะ ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร จนขั้นสุดท้ายโน้น แสดงไปหมด ทุกแง่ทุกมุม ให้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าได้ฟังอย่างถึงใจ แล้วก็สรุปผลแห่งธรรมอันเลิศเลอ

มาให้เบญจวักคีย์ทั้งห้าได้ฟังว่า ญาณนุจ ปน เม ทสสนํ อุทปาติ ญาณความรู้ความ เห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต อุกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นจากกอง ทุกข์ทั้งมวลของเราไม่มีการกำเริบแล้ว อยมนฺตฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา นตฺติทานิ ปฺนพฺภโว บัดนี้ความเกิดอีกของเราไม่มีอีกแล้ว ความเกิดความตาย ความ ทุกข์ความทรมานมันไปด้วยกันนั้นแหละ ไม่มีอีกแล้ว

พอพระพุทธเจ้าแสดงอย่างนั้น ท่านก็แสดงอีกว่า อิทมโวจ ภควา อตฺตมฺนา ปญฺจวคฺคิยา ภิกฺขุ ภควโต ภาสิตํ อภินนฺทํ อิมสฺมิณฺจ ปน เวยฺยากรณสฺมี ภณฺณฺมาเน ทินฺนํเมื่อพระพุทธเจ้าตรัสพระวาจาอันแจ่มแจ้งชัดเจนต่อมรรคผลนิพพาน ให้เบญจ วักคีย์ทั้งห้าฟังอยู่นั้น आयสุมโต โทณฺทณฺณฺยสฺส วิรัชํ วิตมฺลํ ธมฺมจกฺขํ อุทปาติ ขึ้นแล้ว เบญจวักคีย์ทั้งห้ามีพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสำคัญ ได้รู้ได้เห็นธรรมที่ปราศจากความ มัวหมอง ความสงสัย โดยประการทั้งปวง ได้รู้ขึ้นแล้วก็อุทานขึ้นว่า ยงฺกิญฺจิ สมฺมุทฺตมฺ มํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ อะไรก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น หากความแน่นอน ตายใจไม่ได้ มี แต่ธรรมที่เริ่มปรากฏเวลานี้เท่านั้น

โสตะ กระแสพระนิพพาน คือความแน่ใจตายใจได้เข้าถึงใจพระอัญญาโกณฑัญญะแล้ว นั่นละท่านแสดง นี่วาระสุดท้าย เบญจวักคีย์มีความรื่นเริงบันเทิงในธรรมพระ พุทธเจ้า เฉพาะอย่างยิ่งพระอัญญาโกณฑัญญะได้ดวงตาเห็นธรรม คือบรรลุพระโสดา นี้ออกจากธัมมจักกัปปวัตตนสูตร แสดงให้ฟัง นี่เริ่มรู้แล้วนะที่นี้ ธรรมที่ทรงรู้แล้วและ มาแสดงแก่สัตว์โลก เบญจวักคีย์ทั้งห้าเป็นผู้รับธรรมนั้นในเบื้องต้น จากธัมมจักกัปป วัตตนสูตร ต่อไปก็แสดงอนัตตลักขณสูตรขึ้นมา อนิจฺจํ ทุกฺขํ อนตฺตา ก็ล้วนแล้วแต่ เรื่องอริยสัจทั้งนั้น จากนั้นก็เรื่อย ๆ

นี่ละผู้ปฏิบัติตาม หรือว่าแร่ธาตุต่าง ๆ ที่มีแสงแพรวพราว ๆ จมอยู่ในกองมูตร กองคูด แสดงตัวขึ้นมาแล้วในที่ต่าง ๆ ไม่มีมากก็ตาม ก็มีอย่างนี้ให้เห็น นั่น เรื่อยไป เลย เราสรุปความเลย นี่เรียกแร่ธาตุที่เป็นสารประโยชน์มหาศาล แทรก ๆ อยู่ในกอง มูตรกองคูดกองถึงขะนี้ พระองค์ทรงถอนเอาอันนี้ ถอนออก ๆ ถอนออกไป จากนั้นก็ พาดสะพานเอาไว้ วางบันไดเอาไว้ ให้เดินไต่เต้าไปตามนี้ ๆ นี่ทางเพื่อมรรคเพื่อผล ล้วน ๆ แลละ แม้ปรีนิพพานไปแล้วทางนี้ก็ไม่ได้ทิ้ง แสดงไว้เป็นสวากขาตธรรมเรื่อย มาอยู่

นี่ละที่ว่าธรรมเลิศ ฟังซิเป็นยังไง กับพวกเราทั้งหลายสัตว์โลกที่จมอยู่ในกองถึง ขยะ กองมูตรกองคูด ความทุกข์ความลำบากลำบากเต็มอยู่ในวัฏจักรนี้ทั้งหมด ไม่มีใน พระนิพพาน พระนิพพานผ่านหมดแล้ว เพราะฉะนั้นจะเข้ากันไม่ได้เลย ที่จะมาสอน พวกจมอยู่ในมูตรในคูดให้ไปนิพพาน มันเป็นไปได้ไม่ได้เลย ลักษณะเป็นอย่างนั้น ไอ้

พวกเป็นไปไม่ได้มีจำนวนมาก แต่พวกที่เป็นไปได้ยังมีอยู่ ก็เลยเอาพวกนี้ พวกที่จะเป็นไปได้

จึงว่าศาสนาพุทธของเราคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ นะ ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลามาทำลายได้เลย ท่านจึงเรียกว่า อกาลโก เอหิปัสสิโก ท่านจงน้อมจิตของท่านให้เข้ามาสู่ธรรมเหล่านี้ ธรรมอยู่ที่ใจ ท่านสอนว่าอย่างนั้น เรียกว่าธรรมเลิศ

โลกมันยิ่งนับวันนะทุกวันนี้ พูดเรื่องอรรถเรื่องธรรมนี้แหล่ม มันขยะแซง มันสะดุด มันตื่นทางผลลบ ๆ ตื่นไปทางนรกอเวจีนั่นแหละ มันไม่ยอกได้ยินได้ฟังเลย นี่เห็นไหมกิเลสมันหนาเข้า ๆ สิ่งที่เป็นคุณไม่ยอมรับ แต่สิ่งที่เป็นโทษมันชอบมาก เหมือนคนใช้ชอบแต่ของแสดง หยูกยาหอมแนะนำหอมจะเอามาให้ โอ้ย ไม่อยากกินอู๊ย น้ำมันขม น้ำมันเค็ม น้ำมันเจ็บ อันไหนไม่เจ็บ มูตร คุณ มันไม่เจ็บ เข้าใจไหม ว่าให้มันถึงขีดซี

อย่างนั้นละพวกคนใช้ชอบแต่ของแสดง เป็นอย่างนั้นนะ อันใดจะเป็นบาปเป็นกรรมชอบนักชอบหนา อันใดที่จะเป็นบุญเป็นคุณนี้ ไม่ชอบ ๆ ขยะแซง ปิดออก ๆ นี้ละมันจะไปสวรรค์ไปนิพพานได้ยังไง ก็มันปิดสวรรค์นิพพานออกจากตัวของมัน แล้วโอดลงนรก จับทางดิ่งกันไปเรื่อยเลย ไปไม่ทันก็คว่ำทางกัน เข้าใจไหม ใ้พวกสัตว์นรก ไหลลงไปนรก พวกนี้ไปไม่ทันก็ว่า คอยหน้อย ๆ ไปไม่ทัน คว่ำทางกันดิ่งทางกันยาวเหยียดพวกลงนรก ทางยาวเหยียด คือดิ่งคว่ำเอาทางกัน ติดเกาะทางกันไปก็เอาไปเรื่อย ๆ ไปที่ไหนมองดูเห็นแต่ทางยาวเหยียด มันคว่ำทางกันดิ่งกันลงนรก ที่จะคว่ำดิ่งขึ้นไปสวรรค์นิพพานไม่ยอมไป ไม่อยากไป มันขยะแซง

นี่โลกเวลานี้ โลกกิเลสหนา เห็นความสกปรกโสम्म เห็นความเดือดร้อนวุ่นวาย เป็นพินเป็นไฟนี้เป็นของดิบของดีไปหมด เห็นน้ำเห็นท่าที่จะชำระล้างสิ่งสกปรกทั้งหลาย เห็นอรรถเห็นธรรม เป็นของเหลวของไม่มีค่าไม่มีราคาไปในขณะเดียวกัน ๆ แล้วพระพุทธเจ้าจะไม่ท้อพระทัยได้ยังไง นี่ก็พูดให้ฟังชัด ๆ เราก็คือเป็นมาแล้วนี่ นี่ละธรรมอันเดียวกัน แต่เราไม่ได้มุ่งหน้ามุ่งตาที่จะไปสั่งสอนใคร ก็ต่างกันเท่านั้นละ เราก็บำเพ็ญตามเรื่องของเราไป เมื่อแน่ใจในมรรคผลนิพพานว่ามีอยู่แล้วโดยสมบูรณ์ ๆ ยกตัวอย่างใกล้ ๆ คือจากพ่อแม่ครูจารย์มันเลย

เพราะแต่ก่อนเรียนมามากน้อย มันก็แบกความสงสัยสนเท่ที่ไปตามการศึกษาเล่าเรียน เรียนชั้นไหน ชั้นบาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก จนกระทั่งถึงนิพพาน ใ้ความสงสัยนี้ตีบคลานถึงกันหมดเลย ถึงนิพพานก็ไปตั้งเวที่ต่อยกับนิพพาน เออ นิพพานมีหรือไม่มีน้ำ นั่นเห็นไหมละ นี่ละการเรียน ฟังซี มันได้สาระที่ไหน เราเอาตัว

ของเราพูด ใครก็ต้องเป็นเหมือนกัน เรื่องภาคความจำแล้วเป็นอย่างนั้น ไม่ได้เป็นความแน่นอน

เราจึงประมวลเข้ามา เวลานี้เราอยากพ้นจากทุกข์เหลือประมาณ ในหัวใจอยากพ้นมากที่สุดทีเดียว แต่เรายังสงสัยว่ามรรคผลนิพพานจะยังมีอยู่หรือไม่ เมื่อปฏิบัติเต็มกำลังความสามารถแล้ว มรรคผลนิพพานซึ่งเป็นผลต้อนรับนั้นไม่มีอยู่แล้ว ก็เสียประโยชน์ เสียกำลังวังชาเปล่า ๆ นี่ถ้าหากว่ามีครูบาอาจารย์องค์ใด หรือท่านผู้ใดก็ตาม มาชี้แจงแสดงให้เราฟังด้วยความเป็นที่แน่ใจว่า มรรคผลนิพพานมีอยู่ เราจะมอบกายถวายตัวต่อครูบาอาจารย์องค์นั้นแล้วที่นี้เอาเลย ตายก็ตายเลย ถ้าลงเชื่อแน่ว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่ ยังไงก็จะเอาให้ถึง ก็ถึงได้ไปหาหลวงปู่่มั่นละซี

ท่านก็เอาเรตารจับไว้แล้ว พอไปถึง หือ ท่านมาหามรรคผลนิพพานหรือ เราลืมนะเมื่อไรวะ ขึ้นเปรียงเลยนะ หือ ท่านมาหามรรคผลนิพพานหรือ ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ ดินฟ้าอากาศทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส ตัวกิเลสจริง ๆ ตัวมรรคผลนิพพานจริง ๆ อยู่ที่ใจ ให้ท่านชำระใจของท่านให้ตึ้นนะ นี่ละบ่อเกิดแห่งมรรคผลนิพพานจะอยู่ที่นี้ บ่อเกิดของกิเลสก็อยู่ที่นี้ เอา ชำระสิ่งมัวหมองสกปรกโสภณทั้งหลายออก ให้จิตใจได้สว่างามขึ้นมาโดยลำดับ มรรคผลนิพพานจะเกิดขึ้นในจิตดวงนี้ ๆ เอาใหญ่ เปรียง ๆ เลย เราลืมนะเมื่อไร

นี่ละท่านลบความสงสัยของเราที่สงสัยมรรคผลนิพพานจนกระทั่งหายเงียบ ทั้ง ๆ ที่เราเป็นปุถุชนนะกิเลสมีอยู่ แต่เรื่องความสงสัยมรรคผลนิพพานนี้ขาดสะบั้นไปหมดแล้ว มีแต่จะเอาเท่านั้น ๆ นั่นละเรื่องราวเป็นอย่างนั้น

เราก็ไม่เคยจะไปหาสั่งสอนใครนะ เราจะมุ่งเราให้หลุดพ้นจากทุกข์ในชาตินี้ ยังไงจะไม่กลับมาเกิดอีก เมื่อแน่ใจแล้วว่ามรรคผลนิพพานมี ต้องเอาตายเข้าว่าเท่านั้น กับหนึ่งต้องได้ สองต้องตาย เพราะฉะนั้นความเพียรมันถึงหนักสำหรับเราเอง หนักจริง ๆ แล้วเวลาปฏิบัติไปเต็มกำลังความสามารถ ตั้งแต่ขึ้นตะเกียกตะกาย จนกระทั่งถึงขั้นที่ว่าฟ้าดินถล่ม พอถึงขั้นฟ้าดินถล่มแล้วนั้น ที่เราคาดมรรคผลนิพพานคาคายังไง ๆ มันก็เป็นไปตามหัวใจ มันก็ตันก็เตาไปเหมือนเราเรียนมานั้นแหละ แต่พอเวลาไปเจอกันอย่างจ้ง ๆ นั่นซิ ที่ว่าฟ้าดินถล่ม บอกจนสถานที่เวล่ำเวลาให้พี่น้องทั้งหลายทราบ เอามาโกหกกันหาอะไร

พอมันผางขึ้นมาเท่านั้น โห อุทานไม่ทราบออกมาจากไหน โถ ๆ ขึ้นเลย นั่นเห็นไหม นั่นละหลักธรรมชาติความจริงที่เรามุ่งต่อธรรมนั้น แต่เราคาดเราตันเตา มันไม่ได้ตรงกับความจริงที่เป็นอยู่ แต่เวลาความจริง คือใจกับธรรมเป็นความจริงเข้าถึงกันปึงเท่านั้น ไม่ต้องถามใคร โห อย่างนี้หรือมรรคผลนิพพาน จากนั้นก็อ่อนไปหมด

เลย โถ ขนาดนี้ ไม่เคยคาดเคยคิดเคยฝันเคยเดาอะไรเลย แล้วทำไมจึงมาเจอเข้าอย่าง
จิ้ง ๆ เป็นอย่างนี้แล้ว แล้วเทียบนอกจากนี้ไปมันทำให้เกิดความอ่อนใจท้อใจ จะไป
สอนให้ใครได้อย่างนี้ ไปว่าที่ตรงไหนเขาก็จะหาว่าบ้า

นั่นนะฟังซิมันขึ้นที่แรกนะ เอามาเทียบกันกับธรรมชาติที่กระจ่างครอบโลกธาตุ
นี้ แล้วกับมืดดำเต็มโลกธาตุนี้ก็เหมือนกันนะ อันนั้นธรรมครอบโลกธาตุ อันนี้มีมืดดำ
เต็มโลกธาตุ เอาธรรมครอบโลกธาตุมาดูโลกธาตุที่มีมืดดำนี้มันท้อใจ ท้อ จะสอนไปไหน
พูดที่ไหนเขาจะหาว่าบ้ากันทั้งนั้นละ ธรรมประเภทนี้ไม่ควรแก่ใคร ๆ ทั้งนั้น แล้วสุด
ท้ายก็ เฮ้อ จะทำยังไง พูดไปก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เขาก็จะหาว่าบ้า เราอยู่ไปกินไปวัน
หนึ่งเท่านั้น พอถึงกาลแล้วก็ไปเสียเท่านั้นแหละ นั่นเห็นไหม เคยคาดเคยคิดไว้เมื่อไร
เวลาอันนั้นกระจ่างขึ้นมาแล้วความคิดท้อใจขึ้นมา

เราก็เกิดมาในภพชาติที่ธรรมเหล่านั้นท้อใจมานานเท่าไร ก็กับที่กลับไปเราไม่เห็นรู้
ตัวเลย เราเข็ดเราหลาบที่ไหน เราเกิดมาก็กับที่กลับไปเหมือนสัตว์โลกทั่ว ๆ ไป เราไม่
เห็นมีความเข็ดหลาบ แต่ธรรมอันนี้จำขึ้นมาในใจ ทำไมความเข็ดหลาบในการเกิดการ
ตายสิ่งทั้งหลายเหล่านี้จึงเป็นสิ่งที่ทำให้ท้อใจไปเสียหมดละ ฟังซินะ มันต่างกันไหมละ
นี่ละเหตุที่จะทำให้เกิดความท้อใจ อยู่ไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้นพอ ไปสอนใครเขาจะหาว่า
บ้ากันทั้งโลก ธรรมชาติอันนี้กับโลกมันเข้ากันไม่ได้เลยว่างั้นเลย

จากนั้นมันก็มีวกเวียนนะ การคิดมันไม่ถอยแหละ ที่ว่าท้อใจก็ท้อ ธรรมอย่างนี้รู้
ได้ยังไง ใครจะรู้ได้ยังไงรู้ขนาดนี้ แล้วไม่มีใครรู้ได้อะไร ๆ มันก็วกเข้ามาหาตัวเองอีก
นะ ถ้าว่าธรรมเหล่านี้เลิศเลอเกินโลกเกินสังสาร ไม่มีใครจะรู้ได้เห็นได้ เราเป็นเทวดา
มาจากไหนทำไมถึงรู้ได้ นั่นเห็นไหมมันย้อนลูกศรกัน เราเป็นเทวดามาจากไหนเรา
ทำไมรู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด เหตุใดก็คือหมายปฏิบัติเครื่องดำเนินมา เรารู้ได้เพราะ
เหตุใด อันนี้ก็พิจารณา อ้อ เราก็ไม่ใช่เทวบุตรเทวดามาจากไหนก็ยังไม่รู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุ
ใด รู้ได้เพราะการปฏิบัตินี้ละ รู้ได้เพราะเหตุใด

คือทางเดิน สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว นี่คือทางเดินเข้ามา เราก็เดินเข้ามา
นี้มาถึงที่นี่ แล้วจะปฏิเสธว่าใครรู้ไม่ได้ได้ยังไง ก็เมื่อมีผู้ปฏิบัติอยู่ มีผู้ก้าวเดินเข้ามาอยู่
ต้องถึงได้รู้ได้เห็นได้ อ้อ อ่อนลงแล้วที่นี้ อ้อ รู้ได้ ถึงไม่มากก็รู้ได้เพราะทางเดินมี ทาง
ก้าวเดินเข้ามานี้มี จึงเป็นอันว่าปลงใจลงได้ที่นี้ เอ้า ควรสอนก็สอนไป แต่ไม่ได้ตั้งหน้า
ว่าจะสอนอย่างนั้น จะสอนอย่างนี้ ควรตีให้ตี ควรฟาดฟาดไปเลย ก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น
ควรจับหางมันดึงไว้ก็จะดึง ถ้าจับหางมันไม่อยู่ ควรจะตีมันฟาดลงกองมูลรอกองคูเสีย
ก็ตีไปเลย ก็ไม่ได้ตั้งใจเอาไว้ แต่ก็ได้สอนอย่างนี้ละเข้าใจไหมละ ทั้งจับหางทั้งจับหูดึง
อยู่นี้ ไม่ทราบว่าจะดึงไปทางไหน

นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้นละ พี่น้องทั้งหลายทราบหนา เกิดมามีวาสนานะ ไม่มีวาสนาจะไม่มีอาการเคลือบใส ไม่มีอาการเชื่อในอรรถในธรรมในบาปในบุญเลย ตายจมเปล่า ๆ นะ ใจความไม่เชื่อนั้นละคือกิเลสตัวมืดบอดที่สุดจะลากเราลงนรก ให้สร้างความชั่วหนักเข้าไป ๆ จมลงไปเรื่อย ๆ นะ เรามีวาสนา มีความเคารพความเชื่อ ความเคลือบใสได้บำเพ็ญตน จะหนักเบาเล็กน้อยก็ตามเถอะ ความดีทั้งนั้น ไม่ได้เป็นความเสียหายใดเลย เอาตรงนี้นะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ก่อนละนะ

ถาม เมื่อเทอมที่แล้วให้ลูกศิษย์รายงานเรื่องไตรภูมิพระร่วง เวลาเขารายงาน เขาไม่รู้เรื่อง เขาอ่านมายังไงเขาก็รายงานอย่างนั้น พอตอนช้าน้อยสรุป ช้าน้อยก็ไม่มีเรื่องก็สรุปไป อยากจะกราบเรียนถามหลวงตาว่า เวลาที่จะไปอธิบายให้เด็กฟังเรื่อง กามภพ รูปภพ อรูปภพ เราจะพูดสั้น ๆ ย่อ ๆ ให้เด็กพอเข้าใจ กามภพก็พอจะเข้าใจ ที่จิตยังข้องอยู่กับกาม กินถึงไหนคะ สัตว์ มนุษย์ เทวดา แล้วพอรูปภพมันแคไหน แล้ว อรูปภพมันแคไหน ย่อ ๆ ค่ะหลวงตา จะได้จำไปอธิบายให้เด็กฟัง

หลวงตา โอ๊ย อย่าให้อธิบายเถอะนะ จะว่ามันเกินภูมิแก่การศึกษาของเด็กอยู่ที่ไม่ผิดนะ แล้วมันเกินภูมิของอาจารย์(เสียงหัวเราะ) เอาเบา ๆ เท่านั้นพอ หยุดแล้ว เตียว มันจะหงายไม่รู้ตัว เพราะฉะนั้นจึงร้องเอาไว้ เอาละพอ

ถาม สรุปอย่างนี้ได้ไหมคะว่า ภาพทั้งสามนี้เป็นเรื่องของจิตที่ว่ายข้องอยู่ในจุดไหน ส่วนรายละเอียด..

หลวงตา กามภพนี้หมายถึงว่า เป็นภพที่เปิดเผยด้วยกามกิเลส อันนั้นก็ยังมีกิเลสเหมือนกันแต่ไม่เปิดเผย ท่านก็ว่ารูปภพ อรูปภพ ไปอย่างนั้นนะ เข้าใจไหม มันมีเหมือนกันแต่ละเอียดกว่ากัน หรือไม่เปิดเผยเหมือนกามภพ เอาแค่นี้ละไม่เอามาก พรหมโลกมานี้มีกามทั้งนั้นว่างเลย เว้นแต่พรหมโลก ๕ ชั้น คือ อวิหา อตปปา สุทัสสา สุทัสสี อกนิษฐา นี่เป็นชั้นที่อยู่ของผู้ขาดจากกามไปแล้ว ๕ ชั้นนี้ไม่มีกาม อันนี้ไม่คิดพวกนี้จะหมุนขึ้นเรื่อย ๆ พื้นฐานแรกของผู้ละกามได้ไปอยู่ อวิหา ถ้าสมมุติว่าตายก็ชั้นนี้ ชั้นพอละจากกามอันเป็นหลักใหญ่มันได้ ไม่ใช่ว่าหมดโดยสิ้นเชิงนะ โอ๊ย อันนี้มันพูดยากนะ มันเป็นในจิตถึงซัด มาพูดมาแจงอย่างนี้ดีไม่ดีทำคนให้สงสัยไปด้วยนะ ทั้ง ๆ ที่เจ้าของประจักษ์อยู่อย่างนั้น คำว่ากามจะขาดสะบั้นไปที่เดียวไม่ถูก เราจับได้แต่เพียงว่าไม่ถูก แต่ไม่ถูกเพราะเหตุใด เราอยากถามอีกว่า โคตรพ่อโคตรแม่มีมึงเคยภาวนาละกามไหม มีคนหนึ่งได้ ๕ เมีย ๕ ผัวมีมึงยังจะมาถามกูอยู่หรือ จะว่าอย่างนั้น เข้าใจไหม มันละเอียดเข้าไป เข้าใจไหม ตัวใหญ่มันตายหมดแล้ว เรื่องยิบ ๆ แยะ ๆ มันยังมี นั่นละที่ว่าอวิหา อยู่ในชั้นที่แรกนี้ อตปปา ชำระอันนี้ละเอียดลงไป เพราะฉะนั้นพระอนาคามีจึงต้องไปเรียงลำดับเป็น ๕ ชั้น เพราะสิ่งที่เรียกว่าบริษัทบริวารเล็ก

ๆ น้อย ๆ นี้ไม่ถึงกับจะต้องทำให้จิตกำเริบแหวะ แต่มันไม่หมดก็บอกไม่หมด ไซ้โหมนี้ละมันจะค่อยหมดไป ๆ ละเอียดไป เป็นอัตโนมัตติของการชำระจิตขั้นนี้ ตั้งแต่ได้ชั้นกามราคะนี้แล้วจิตนี้จะเป็นอัตโนมัตติ ชำระของมันอันนี้เองเป็นอัตโนมัตติเรื่อย ๆ ฟุ้งถึงเลย พอถึงอกนิษฐาแล้วก็หมดโดยสิ้นเชิง เรียกว่าระกะประเภทไหนก็ไม่รู้ ผิงเลย นี่ละเรียกว่าพรหมโลก ๕ ชั้นไม่คืน นอกนั้นยังคืน เข้าใจโหมที่พูดนี้ นอกนั้นคืน จะอยู่ที่หมื่นปีก็ตาม หมายถึงปีทิพย์ ๆ ยังไม่พ้นที่จะกลับคืน แต่อันนี้ไม่คืน ก้าวหน้าเรื่อยเลย พอเข้าใจแล้วไม่ใช่เธอ

เรื่องที่ว่ากามกิเลสนี้ ผู้ปฏิบัติจะรู้เองในตัวเอง ที่จะพูดลุ่มลุ่มห่าหั้นไม่ได้ ให้พูดคนทั้งดุ้นฟังแล้วยิ่งแล้วใหญ่ พูดไปหาอะไร ถ้าผู้จับเงื่อนได้บ้าง พออธิบายบ้างเข้าใจทันที วิ่งตามเหมือนไฟได้เชื้อ โหม้ลูกกลมไปเรื่อย ๆ นี่ละที่ว่ากามกิเลส พอหลักใหญ่ มันขาดลงไปบ้าง ทีนี้เล็กน้อยนั้นก็เหมือนไฟได้เชื้อ เป็นอัตโนมัตติ มันชำระของมันไปเอง ๆ เรื่อยไปหมด เอาละให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd